

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Elżbieta Domagalska

Protokolant – st. sekr. sąd. Urszula Ekstowicz

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. Urszuli Bolik,

oskarżyciela posiłkowego A. T.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 czerwca 2016r. sprawy

P. O. s. R. i B. z d. C., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 sierpnia 2015 roku ok. godz. 14.00 na trasie G.- G. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki K. (...)(...) o nr rej. (...) wykonując manewr skrętu w lewo z drogi (...) i wjazdu na drogę gruntową nie zachował szczególnej ostrożności w ten sposób, że nagle, nie sygnalizując zawczasu i wyraźnie zamiaru skrętu w lewo wjechał na przeciwległy pas ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa M. T. jadącemu z naprzeciwka na motocyklu marki S. (...) o nr rej. (...), w następstwie czego M. T. uderzył kierowanym przez niego motocyklem w prawy bok samochodu marki K. (...)(...) o nr rej. (...) i doznał obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, w konsekwencji czego zmarł tego samego dnia w szpitalu,

tj. o czyn z art. 177§2kk

I. Oskarżonego **P. O.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 177§2 kk skazuje go na karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 3 (trzy) lat.

III. Na podstawie art. 71§1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza oskarżonemu grzywnę w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej równa jest kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

IV. Na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 11 sierpnia 2015r. uznając grzywnę za uiszczoną w wysokości dwóch stawek dziennych.

V. Na podstawie art. 42§1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzy) lat.

VI. Na podstawie art. 63§4 kk na poczet orzeczonego w pkt V wyroku środka karnego zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 11 sierpnia 2015r.

VII. Na podstawie art. 46§1 kk zasądza od oskarżonego P. O. na rzecz pokrzywdzonego A. T. tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 30.000 (trzydzieści tysięcy) złotych.

VIII. Na podstawie art. 230§2 kpk nakazuje zwrócić A. T. kask motocyklowy koloru czarnego, szybę osłonową kasku, parę butów sportowych, parę rękawic motocyklowych, kurtkę motocyklową, koszulkę koloru czarnego, licznik z tarczą prędkości i tarczą obrotomierza motocykla, żarówkę światła przedniego motocykla, tj. dowody rzeczowe zapisane w księdze depozytów rzeczowych tutejszego sądu pod nr 14/16.

IX. Na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. T. kwotę 3.075 (trzy tysiące siedemdziesiąt pięć) złotych tytułem poniesionych przez niego wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika.

X. Na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983r., Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 930 (dziewięćset trzydzieści) złotych tytułem opłaty sądowej oraz pozostałe koszty sądowe.

Sygn. akt II K 131/16

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 sierpnia 2015r. około godziny 14:00 M. T. poruszał się motocyklem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na trasie z G. w stronę G. drogą (...). W tym czasie trasą G. - G. jechał samochodem osobowym marki K. (...) (...) o numerze rejestracyjnym (...) P. O. wraz z dwoma pasażerami P. S. i A. S.. Bezpośrednio za pojazdem prowadzonym przez P. O. poruszała się samochodem osobowym marki V. (...) D. K.. Kilka samochodów dalej jechał samochodem osobowym marki F. (...) K. B.. Na wysokości wjazdu na Osiedle (...) chcąc wjechać na drogę gruntową prowadzącą do kompleksu M. (...) nagle, nie sygnalizując wyraźnie i zawczasu zjechał na przeciwny pas ruchu i podjął manewr skrętu w lewo, nie ustępując pierwszeństwa prawidłowo jadącemu motocyklem z naprzeciwka M. T.. Wskutek tego kierujący motocyklem marki S. M. T. uderzył w prawy bok samochodu osobowego marki K. (...) (...) prowadzonego przez P. O.. Do zdarzenia doszło na prostym odcinku drogi, gdzie była sucha nawierzchnia, panowały dobre warunki atmosferyczne i było znaczne natężenie ruchu. P. O. był trzeźwy.

M. T. w wyniku zdarzenia z dnia 11 sierpnia 2015r. doznał obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, w konsekwencji czego zmarł tego samego dnia w szpitalu.

Oskarżony P. O. nie był dotychczas karany za przestępstwa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego P. O. (k.72-73 i zbiór A k.28v-29, 79-80), zeznania świadków P. S. (k.58), A. S. (k.59), D. K. (k.73-73v, 37-38, 39-40, 41-42, 43-44), K. B. (k.74v, 45-46, 47-48, 49-50), W. K. (k.60-61), K. P. (k.75, 51-52), Ł. M. (k.62-63) i A. T. (k.73v-74), a także dokumenty zebrane w przedmiotowej sprawie w postaci protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k.6 zbioru A), protokołu oględzin miejsca wypadku (k. 7-8, 34-40 zbioru A), protokołów oględzin pojazdu (k. 9-12 zbioru A), szkicu miejsca wypadku (k. 47 zbioru A), protokołu wstępnego oględzin i otwarcia zwłok (k. 63 zbioru A), protokołu oględzin odzieży (k. 64-65 zbioru A), protokołu oględzin miejsca zdarzenia (k. 66-67 zbioru A), sprawozdania z przeprowadzonego badania na zawartość alkoholu etylowego (k. 73 zbioru A), protokołu oględzin i sekcji zwłok wraz z opinią (k. 102-105 zbioru A), opinii technicznej (...) (k. 226-232 zbioru A), opinii technicznej (...) z dokumentacją fotograficzną (k. 243-246, 130-134 zbioru A), zapytania o karalność (k. 235 zbioru A).

Oskarżony P. O. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, że w dniu 11 sierpnia 2015r. około godziny 14:00 jechał trasą G.-G. samochodem osobowym marki K. (...) (...) wraz z A. S. i P. S.. Wyjaśnił, że podejmując manewr skrętu w lewo nie zachował szczególnej ostrożności i nie zauważył jadącego z naprzeciwka motocykla, co w konsekwencji spowodowało, że doszło do uderzenia prowadzonego przez niego pojazdu z jadącym motocyklem, którym poruszał się M. T. (wyjaśnienia oskarżonego k. 72v-73, zbiór A k. 28v-29, 79-80).

Wyjaśnieniom oskarżonego Sąd dał wiarę, gdyż korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie, w szczególności zeznaniami świadków P. S., A. S., D. K., K. B., W. K., K. P., Ł. M.. Zeznania wymienionych świadków są spójne, logiczne i pozbawione wewnętrznych sprzeczności. Wymienieni świadkowie to osoby obce wobec oskarżonego, a zatem nie miały one żadnych powodów, by zeznawać fałszywie narażając się przy tym na odpowiedzialność karną. W ich relacjach nie było żadnych treści, które mogłyby wskazywać na ich nieszczerłość. Zeznania tych świadków stanowiły spójną, wzajemnie uzupełniającą się logiczną całość. Z tych względów Sąd zeznaniom przywołanych świadków w pełni dał wiarę.

Poczynione w sprawie ustalenia znajdują potwierdzenie w dokumentach zebranych w sprawie, w szczególności w postaci protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k.6 zbioru A), protokołu oględzin miejsca wypadku (k. 7-8, 34-46 zbioru A), protokołów oględzin pojazdu (k. 9-12 zbioru A), szkicu miejsca wypadku (k. 47 zbioru A), protokołu wstępnego oględzin i otwarcia zwłok (k. 63 zbioru A), protokołu oględzin odzieży (k. 64-65 zbioru A), protokołu oględzin miejsca zdarzenia (k. 66-67 zbioru A), protokołu oględzin i sekcji zwłok wraz z opinią (k. 102-105 zbioru A), opinii technicznej (...) (k. 226-232 zbioru A), opinii technicznej (...) z dokumentacją fotograficzną (k. 243-246, 130-134 zbioru A). Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione podmioty, a opinie biegłych przez osoby posiadającą specjalistyczną wiedzę w swej dziedzinie i treść ich nie nasuwa żadnych wątpliwości. Strony nie kwestionowały tych dokumentów, nie zaszły też żadne inne okoliczności mogące podważyć ich autentyczność, jak i prawdziwość treści w nich zawartych. Wobec tego Sąd uznał dowody wynikające z tych dokumentów za zgodne z prawdą i dał im wiarę.

Nic istotnego w sprawie nie wniosły zeznania świadków J. S. (k.65-66), I. R. (k. 67-68) i D. C. (k.69-71). Wymienieni świadkowie nie posiadali żadnej wiedzy dotyczącej okoliczności zdarzenia drogowego zaistniałego w dniu 11 sierpnia 2015r. na trasie G.-G..

Wypadkiem komunikacyjnym określonym w art. 177§2 kk jest zdarzenie mające miejsce w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, wynikające z naruszenia zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tym ruchu, którego skutkiem jest spowodowane nieumyślnie śmierci innej osoby albo ciężkiego uszczerbku na jej zdrowiu. Zasadami bezpieczeństwa w ruchu są reguły określające warunki bezpieczeństwa w ruchu zawarte w przepisach określających porządek poruszania się po drogach lub w innych miejscach i zachowania się w typowych sytuacjach oraz reguły nieskodyfikowane w sposób szczególny, a wynikające z tych przepisów oraz z istoty bezpieczeństwa w ruchu, które muszą znaleźć zastosowanie wszędzie tam, gdzie nie ma sprecyzowanego przepisu. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20.03.1997r. Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu jest obowiązany zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność i unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. W myśl art. 22 ust. 1 i 4 w/w ustawy kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności, a zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony. Nadto, kierujący pojazdem jest obowiązany zawczasu i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru – art. 22 ust. 5 ustawy.

Mając na uwadze powyższe oraz reasumując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, iż oskarżony P. O. w dniu 11 sierpnia 2015 roku około godz. 14.00 na trasie G.- G. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki K. (...) (...) o numerze rejestracyjnym (...) wykonując manewr skrętu w lewo z drogi (...) i wjazdu na drogę gruntową nie zachował szczególnej ostrożności w ten sposób, że nagle, nie sygnalizując zawczasu i wyraźnie zamiaru skrętu w lewo wjechał na przeciwny pas ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa M. T. jadącemu z naprzeciwka na motocyklu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w następstwie czego M. T. uderzył kierowanym przez niego motocyklem w prawy bok samochodu marki K. (...) (...) o numerze rejestracyjnym (...) i doznał obrażeń ciała w postaci urazu wielonarządowego, w konsekwencji czego zmarł tego samego dnia w szpitalu. W świetle zebranego materiału dowodowego nie ulega

wątpliwości, że oskarżony P. O. spowodował ten wypadek nieumyślnie. Zachowaniem swym oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa z art. 177§2 kk.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy sprawcy, ale by też uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił. Za surowym ukaraniem przemawiał wysoki stopień zawinienia wynikający ze świadomej nieumyślności polegającej na przewidywaniu w warunkach odbywającego się znacznego natężenia ruchu drogowego możliwości popełnienia czynu zabronionego poprzez niedostateczną obserwację drogi i niezachowanie szczególnej ostrożności oraz waga naruszonych przez niego podstawowych obowiązków związanych z koniecznością przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażającej się w rodzaju i charakterze naruszonych dóbr w postaci bezpieczeństwa w ruchu lądowym oraz życia i zdrowia człowieka oraz znaczny rozmiar wyrządzonej szkody. Z drugiej jednak strony na jego korzyść uwzględniono, że przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, jest osobą młodą, dotychczas niekaraną, prowadzi ustabilizowany tryb życia, szczerze wyraził skruchę i przeprosił rodzinę pokrzywdzonego (informacja z KRK k. 235 zbioru A). Uwzględniając wszystkie te okoliczności Sąd wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i uznając, że dla osiągnięcia celów kary w szczególności zapobieżenia powrotowi przez oskarżonego do przestępstwa nie jest konieczne orzeczenie kary bezwzględnej, Sąd warunkowo zawiesił wykonanie tej kary tytułem próby na okres 3 lat, a nadto uwzględniając wskazane okoliczności Sąd wymierzył na podstawie art. 71§1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej równa jest kwocie 50,00 złotych. Ustalając wysokość jednej stawki dziennej uwzględniono dochody oskarżonego, jego warunki osobiste, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Zgodnie z treścią art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono okres zatrzymania w dniu 11 sierpnia 2015r. uznając grzywnę za uiszczoną w wysokości dwóch stawek dziennych. Ponadto, na podstawie art. 42§1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat i zaliczył w oparciu o art. 63§4 kk na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 11 sierpnia 2015r. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2007 r., III KK 446/06, LEX nr 578191 „przy określaniu zakresu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów należy brać pod uwagę treść przepisu art. 42 § 1 k.k. in fine, który nakazuje uwzględniać zagrożenie, jakie dla bezpieczeństwa w komunikacji powoduje zachowanie sprawcy takiego przestępstwa. Wśród dyrektyw określających kształt rozstrzygnięcia w tym względzie powinny znaleźć się okoliczności popełnienia przestępstwa. W pewnym stopniu determinują one stopień i rozmiar zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji”. Oskarżony P. O. w sytuacji znacznego natężenia ruchu panującego na drodze, co wymagało zwiększonej uwagi, wskutek niedostatecznej obserwacji drogi i niezachowania szczególnej ostrożności nakazanej przepisami ruchu drogowego przy wykonywaniu manewru zmiany pasa ruchu swoim zachowaniem doprowadził do śmierci człowieka. Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu należało takiego kierowcę wyeliminować na okres 3 lat z ruchu drogowego. W ocenie Sądu tak ukształtowana kara i środek karny spełni wobec oskarżonego swój cel wychowawczy i zapobiegawczy, a także czyni zadość wymogom w zakresie prewencji ogólnej i poczuciu sprawiedliwości w odbiorze społecznym.

Sąd na podstawie art. 46§1 kk zasądził nadto od oskarżonego P. O. na rzecz A. T. (ojca pokrzywdzonego M. T.) tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 30.000 zł. Podkreślić należy, że osoby najbliższe mogą dochodzić od oskarżonego w trybie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody w formie zadośćuczynienia za ich krzywdę przy skazaniu za przestępstwo spowodowania śmierci. Wskazany przepis nie określa kryteriów, jakie należy brać pod uwagę podczas ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając tę kwestię swobodnemu uznaniu sędziowskiemu. Nie oznacza to jednak dowolności, gdyż o wysokości zadośćuczynienia winien decydować rozmiar cierpienia, jakich doznał pokrzywdzony, tak fizycznych, jak i psychicznych, w przełożeniu na zebrany w sprawie materiał dowodowy. Tak określona suma pieniężna zadośćuczynienia ma bowiem stanowić ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej wynagradzający doznane cierpienia oraz ułatwić przewyciężenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga, zachwiana na skutek wyrządzonej pokrzywdzonemu szkody. Oceniając rozmiar doznanej krzywdy, trzeba zatem wziąć pod uwagę całokształt okoliczności, a więc nie tylko rodzaj i stopień doznanych obrażeń ciała, lecz także intensywność cierpienia i czas ich trwania, nieodwracalność następstw doznanego uszczerbku, konieczność prowadzenia określonego trybu życia oraz inne czynniki podobnej natury. W razie śmierci osoby bliskiej, na rozmiar krzywdy wpływ mają przede wszystkim dramatyzm doznań

osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, tudzież rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 września 2015 r., II AKA 232/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 lipca 2015 r., II AKA 88/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 maja 2015 r. II AKA 64/15).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że śmierć człowieka w wypadku drogowym jest traumatycznym przeżyciem dla rodziny zmarłego. Ojciec pokrzywdzonego A. T. składając zeznania przez sądem wskazał, że nie może pogodzić się ze śmiercią syna M. T., gdyż był bardzo z nim zżyty. Silnie przeżywa śmierć syna, przez co ma problemy ze snem. Mając na uwadze rozmiar jego cierpień psychicznych doznanych wskutek tego traumatycznego dla niego zdarzenia Sąd uznał kwotę 30.000,00 zł za odpowiednią tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Warto w tym miejscu dodać, że po przedstawieniu stosownych dowodów istnieje możliwość dochodzenia niezaspokojonej części roszczenia w drodze postępowania cywilnego.

W oparciu art. 230§2 kpk nakazano zwrócić A. T. jako osobie uprawnionej zatrzymane dowody rzeczowe, tj. kask motocyklowy koloru czarnego, szybę osłonową kasku, parę butów sportowych, parę rękawic motocyklowych, kurtkę motocyklową, koszulkę koloru czarnego, licznik z tarczą prędkości i tarczą obrotomierza motocykla i żarówkę światła przedniego motocykla.

O kosztach orzeczono zgodnie z treścią art. 627 kpk zasądając od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. T. kwotę 3.075,00 zł tytułem poniesionych przez niego wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika, a także w oparciu o art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę i pozostałe koszty sądowe.